

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. J., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1783/DS/2014, JID: 65959/2014/KUUK/Bla,**

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 78 A 9/2014 – 30, žádný z účastníků řízení **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1783/DS/2014, JID: 65959/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, ze dne 22. 1. 2014, č. j. MgMT-SČ 096942/PŘ/3794/2013/Ši, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 8. 2013

v 8:55 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tov. značky VW Passat, r. z. „X“, nedodržel při jízdě na volném úseku silnice č. I/13 u obce Kladruby maximální dovolenou rychlost 90 km/h, když mu byla certifikovaným měřícím zařízením silničního radarového rychloměru naměřena rychlost 132 km/h po odečtení odchylky +/- 3%, tedy 128 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní, když skutek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Popis skutku přestupku podle teorie a praxe správního trestání, stejně jako judikatury Nejvyššího správního soudu, musí být určitý a nezaměnitelný. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako silnice I/13 (směr Bílina), katastr obce Kladruby, což je nedostatečné. Místem přestupku není obec Kladruby. Obecně platí, že hranice katastrálních území nejsou obvykle zakresleny v běžných mapách. Žalobce, ani správní orgány obou stupňů a také soud nemohou mít konkrétní představu, kde mělo ke skutku, který je kvalifikován jako přestupek vlastně dojít. Správní orgán I. stupně byl povinen zjistit a ve výroku svého rozhodnutí určit místo údajného protiprávního jednání například údajem o objektu, před kterým měla být rychlost překročena nebo za pomoci souřadnic GPS. Stejnou vadou trpí oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení řízení o přestupku ze dne 6. 11. 2013. Žalobce se tak nemohl ve správním přestupkovém řízení efektivně hájit, neboť neví, kde se měl údajného protiprávního jednání dopustit a byla mu tak znemožněna obhajoba, neboť neví, jakým směrem mohl a měl vést svoji obhajobu v řízení. Policie České republiky a správní orgány přitom byly a jsou vybaveny prostředky, jak zjistit konkrétní místo údajného přestupku v dané věci. Na podporu tohoto názoru žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56. Pokud žalovaný nenapravil uvedené zásadní pochybení správního orgánu I. stupně, tak je jeho rozhodnutí rovněž nezákonné, čímž je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem bez jednání rozsudkem podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a též pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dále žalobce namítl, že postupem správního orgánu I. stupně mu bylo upřeno jeho ústavně zaručené právo na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy, a to od počátku řízení zakotvené v článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgán I. stupně sice zaslal zmocněnci žalobce Ing. M. J. výzvu k doplnění podaného odvolání ze dne 20. 2. 2014, avšak ve výzvě žalobce nepoučil, že podle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Správní orgán I. stupně nepoučil žalující stranu výslovně o existenci ust. § 82

odst. 2 správního řádu, přičemž žalobce ani jeho zástupce, Ing. M. J., nejsou právníci. Vzhledem ke svým osobním poměrům si žalobce nemohl ve věci od počátku obstarat kvalifikovanou právní pomoc prostřednictvím advokáta. Žalobce nevěděl, jak má odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sepsat, a má za to, že toto nevěděl ani přesně jím zvolený zmocněnec. Dle žalobce není pravdou, jak tvrdí žalovaný, že by byl žalobce výzvou k doplnění odvolání poučen, jaké všechny náležitosti musí mít odvolání s odkazem na ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl poučen, jaké náležitosti má mít odvolání, avšak nebyl poučen, že povinné náležitosti odvolání upravuje ust. § 82 odst. 2 správního řádu, kde by si mohl povinné náležitosti odvolání samostatně přečíst. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby soud provedl k tomuto důkaz čtením výzvy správního orgánu prvního stupně k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014.

Vedle toho žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, jsou vadná, neboť údajné nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno. Správní orgány chybně posoudily provedené důkazy, zejména listinný důkaz - výstup z měřicího zařízení, který nijak neprokazuje, že by žalobce skutečně jel rychlostí min. 128 km/h. Radarový rychloměr lze totiž používat k měření rychlosti pouze za dodržování Návodu k obsluze, což ve správním řízení nebylo prokázáno. K nutnosti měřit v souladu s návodem k obsluze (a zkoumat, zda v souladu s tímto bylo měřeno) pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51. Žalobce si nechal ve věci vypracovat odborný posudek č. ODP-209/2014/PŠ-TR ze dne 30. 6. 2014 ze strany odborného posuzovatele Mgr. P. Š., ve kterém odborný posuzovatel dospěl k odbornému závěru, že na základě dostupných informací o měření vyplývá, že nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo žalobce a že nelze určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze a ani nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla. Podle odborného posudku je též důležitým úkonem obsluhy měřicího zařízení správný výběr stanoviště pro měření a správné nastavení uhlů odklonu radarové hlavy, respektive CCD kamery. Pro ověření správnosti zvoleného stanoviště je však za potřebí znalost polohy tohoto stanoviště. Poloha byla ve spisovém materiálu upřesněna jako silnice I/13 v katastru obce Kladruby. Návod k obsluze jasně specifikuje, že měření musí být prováděno na přímém úseku vozovky (důkaz: návod k obsluze měřicího zařízení). Ověření přímosti nemohlo být provedeno, neboť měření mohlo probíhat kdekoli v úseku katastru Kladruby. Na tomto úseku má komunikace několik oblouků, které by měření jednoznačně nevyhovovaly a několik rovin, které by vyhovovat mohly. Nelze určit, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalobce v této souvislosti namítl, že správní orgán I. stupně a žalovaný se vůbec nevěnovali zjištění, respektive dokazování, zda byla rychlost vozidla měřena na přímém úseku vozovky anebo nikoliv. Jestliže není spolehlivě prokázáno správním orgánem, že měření rychlosti vozidla proběhlo na rovném úseku vozovky, tak není prokázána ani správnost měření rychlosti vozidla a rozhodnutí o uznání žalobce vinným z přestupku nemůže v soudním přezkumu obstát. Žalobce proto navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného s tím, že správní orgány doplní ve věci dokazování, zda k měření rychlosti vozidla došlo na přímém úseku silnice anebo nikoliv a to například za pomoci svědeckých výpovědí zasahujících policistů, příp. ohledání místa. Žalobce je názoru, že žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Dle rozhodnutí totiž bylo měřeno v části komunikace, jejíž některé části vyhovují požadavkům návodu k obsluze a jiné části těmto požadavkům nevyhovují. Pokud pak v nalézacím řízení nebylo prokázáno, že by bylo měřeno právě v části komunikace, která

podmínkám pro výběr místa měření dle návodu k obsluze vyhovuje, existovala o správnosti výběru místa měření pochybnost, kdy v této pochybnosti měl žalovaný rozhodnout ve prospěch žalobce. Ve věci ani nebyli vyslechnuti svědci, kteří by aspoň objasnili, jakými parametry se při výběru místa měření řídili a alespoň prohlásili, že též při volbě místa měření postupovali v souladu s Návodem k obsluze a neměřili v zatáčce. Dle názoru žalobce měl správní orgán zasahující policisty vyslechnout jako svědky z úřední povinnosti, neboť jejich výpověď by nikoli nepravděpodobně mohla zvrátit závěry, které správní orgán dovodil z oznámení o přestupku, resp. z listiny obsahující výstup z měřicího zařízení. Neprovedení jejich výpovědí je dle žalobce zásadním důkazním deficitem a představuje tak důvod pro zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ke shodnému závěru dle žalobce dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011- 90.

Dále žalobce namítl s poukazem na odborný posudek, že na fotografii záznamu o přestupku Policie České republiky vytištěného dne 3. 9. 2013, není registrační značka vozidla čitelná, a to ani v doplňkovém poli s výřezem r. z. Neexistuje objektivní důvod domnívat se, že se jedná o vozidlo žalobce. Na věc by proto mohl také dopadat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. Pokud nelze vozidlo identifikovat ani dle modelu a značky vozu, barvy, příp. nadstandardní výbavy, která by vozidlo činila jedinečným, nelze vozidlo ztotožnit s vozidlem řízeným obviněným z přestupku. Právě proto, že v projednávané věci nelze určit ani značku, ani typ vozidla, ani registrační značku, nelze ve smyslu výše uvedeného rozsudku nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce.

Vedle toho žalobce uvedl, že může obstat taková důkazní situace, kdy existuje pouze jeden usvědčující důkaz (výstup z měřicího zařízení), avšak v takovém případě je nutné pečlivě zkoumat, zda tento skutečně nade vše pochybnost prokazuje spáchání skutku, který je obviněnému kladen za vinu. Pečlivým zkoumáním je míněno právě to, že sám správní orgán zjistí, zda tento důkaz byl pořízen v souladu s Návodem k obsluze, a pokud není tímto způsobem schopen získat praktickou jistotu o spáchání skutku, provede ve věci další dokazování. Ke shodným závěrům došel dle žalobce též Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06 (obdobně též ze dne 5. 3. 2010, III. ÚS 1624/09 či ze dne 19. 6. 2007 II. ÚS 175/06). Správní orgány postupovaly k újmě práv žalobce, neboť se jedinému důkazu, který ve věci měl osvědčovat rychlost jízdy vozidla žalobce, pečlivě nevěnovaly a nevyhodnotily správnost jeho získání a jeho vypovídací hodnotu. Pokud by tak správní orgány učinily, zjistily by, že nelze seznat, zda bylo měřeno na rovném úseku komunikace a buď by dokazování doplnily, nebo by řízení zastavily. Správní orgány tedy považovaly výstup z měřicího zařízení za tzv. „privilegovaný důkaz“ ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 – 67. Právě zjištění, zda byl důkazní prostředek získán v souladu s právními předpisy (ověřovací list vydávaný Českým metrologickým institutem se u tohoto typu měřicího zařízení vždy odkazuje na Návod k obsluze, kdy ověření platí jen tehdy, je-li každé jednotlivé měření prováděno v souladu s Návodem k obsluze) se správní orgány nijak nevěnovaly, a proto *a contrario* k citovanému rozsudku nelze o výstupu z měřicího zařízení v tomto případě hovořit jako o privilegovaném důkazu.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, popř. odmítnutí pro nepřipustnost,

neboť žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně setrval u blanketně podaného odvolání, v důsledku čehož fakticky nevyčerpal žádné opravné prostředky ve správním řízení.

K věci pak uvedl, že místo spáchání předmětného přestupku je v oznámení o zahájení přestupkového řízení i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně určeno dostatečně. Dle žalovaného žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, k danému případu nijak nepřiléhá, jelikož tehdy probíhalo měření v obci, zatímco předmětný přestupek byl spáchán na silnici mimo obec.

K žalobcově námitce, že ten nebyl ve výzvě k doplnění odvolání informován o ust. § 82 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že ve výzvě byl žalobce poučen, že má odvolání doplnit tak, že uvede, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadá, a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. O tom, co má obsahovat odvolání, byl žalobce poučen rovněž v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K námitce žalobce o nesprávně provedeném měření žalovaný uvedl, že žalobce konkrétně neuvedl, k jakému pochybení mělo konkrétně dojít. Navíc v průběhu řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení nebylo žalobcem namítáno, že by měření rychlosti bylo provedeno nesprávně a v rozporu s návodem. Žalobce taktéž nepožadoval předložit doklad o tom, že policista obsluhující měřicí zařízení byl proškolen k obsluze tohoto zařízení. Námitky v tomto směru proto žalovaný shledává rovněž neopodstatněnými.

K vypracovanému odbornému posudku žalovaný zmínil, že tento posudek nebyl předložen ve správním řízení, a proto s ním související námitky nemohly být v přestupkovém řízení vypořádány.

K údajné neidentifikovatelnosti měřeného vozidla žalovaný podotkl, že z úředního záznamu založeného ve správním spise vyplývá, že byla měřena rychlost vozidlu VW Passat CC černé barvy, což odpovídá fotografii pořízené při měření rychlosti.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami ohledně toho, že správní orgány při svém rozhodování vyšly z údajů poskytnutých měřicím zařízením, když tento postup dle žalovaného odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to např. jeho rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 4 As 118/2013, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60. Z judikatury totiž vyplývá, že správní orgány nepochybily, pokud vyšly z důkazních prostředků pořízených v rámci měření vozidla za situace, kdy konkrétní námitky ani důkazní návrhy ve správním řízení nebyly ze strany obviněného z přestupku vzneseny.

Závěrem žalovaný shrnul, že žalobce nebyl v přestupkovém řízení zkrácen na svých právech, když před vydáním rozhodnutí byl seznámen se spisovým materiálem, přičemž rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí rovněž obsahují předepsané náležitosti.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady

vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 78 A 9/2014 - 30, byl napaden žalobcem včasnou kasační stížností. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 - 38, kterým byl výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je zatížen nepřezkoumatelností, neboť Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí konstatoval, že „*krajský soud byl nejprve povinen přezkoumat správní rozhodnutí v rozsahu, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a prokázána vina stěžovatele a až následně mohl konstatovat, že v žalobě nově uplatněné námitky je třeba považovat za účelové a není tak namístě se jimi zabývat.*“

Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v reflexi výše předestřené závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Předně se soud zabýval žalobcovou námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s jeho odvolací námitkou ohledně toho, že ze spisové dokumentace ani z prvostupňového rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku. Tuto námitku soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou, když ve výroku správního orgánu I. stupně je uvedeno, že se žalobce dopustil předmětného přestupku dne 19. 8. 2013 v 8:55 hod. v katastru obce Kladruby ve směru na Bílinu, a to na silnici č. I/13 v úseku vedoucím mimo obec s poukazem na spisový materiál předložený Policií České republiky. V oznámení (odevzdání) přestupku (věci) vyhotoveného Policií České republiky dne 3. 9. 2013, č. j. KRPU-189515-1/PŘ-2013-040906-AP, je přitom výslovně uvedeno, že žalobce jel s vozidlem tov. značky VW Passat, r. z. ..., mimo obec po silnici č. I/13 ve směru na Bílinu (exit Kladruby), když byl měřen a následně zastaven hlídkou Policie České republiky, která prováděla měření radarovým přístrojem AD9C. K místu spáchání přestupku se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž uvedl, že „*dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo*

zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu považuje soud vymezení místa spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně za dostačující. V daném případě nemá větší relevanci, naprosto přesné určení místa, kde byl žalobce s vozidlem změřen, a to z hlediska přesné lokace v terénu, když význam má to, že žalobce byl měřen v úseku silnice č. I/13, kde byla v obou směrech a v celé šíři vozovky maximální zákonem dovolená rychlost mimo obec, tj. 90 km/h. V této souvislosti soud připomíná, že silnice č. I/13 je rychlostní komunikací, tj. 2 jízdní pruhy v každém směru, která obce pouze míjí a není osazena kilometrovníky. Nelze vyžadovat, aby místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně, např. uvedením souřadnic GPS. Soud je toho názoru, že u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti toto není ani objektivně možné, neboť u těchto přestupků bude ve výroku rozhodnutí místo spáchání přestupku vždy vymezeno určitým úsekem komunikace, ať už delším nebo kratším. Žalobce naprosto nepatřícně v dané věci argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, když skutkový stav u obou případů byl odlišný, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy hlídka Policie České republiky prováděla měření přímo v ulici města, v níž byla dána oproti předmětné věci objektivní možnost určit orientační body, kde byl přestupce s vozidlem změřen. Za daného stavu proto soud uzavírá, že žalobce neopodstatněně namítal, že ze spisové dokumentace ani ze správního rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku.

Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že správní orgán I. stupně sice zaslal zmocněnci žalobce Ing. M. J. výzvu k doplnění podaného odvolání ze dne 20. 2. 2014, avšak ve výzvě žalobce nepoučil o existenci ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a že podle tohoto ustanovení odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že výzva správního orgánu I. stupně k doplnění blanketního odvolání žalobce ze dne 20. 2. 2014 skutečně neobsahovala jakýkoliv výslovný odkaz na ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Tato skutečnost však dle názoru soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na něj navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že po obsahové stránce výzva k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014 žalobce vyzývala k doplnění veškeré náležitostí, které vyžadovalo právě ust. § 82 odst. 2 správního řádu v návaznosti na ust. § 37 odst. 3 téhož zákona. Ve výzvě bylo totiž mj. výslovně uvedeno, ve vztahu k jakému rozhodnutí je činěna výzva k doplnění, když zde bylo uvedeno přesné označení správního orgánu, které dané rozhodnutí vydal, včetně data vydání rozhodnutí a příslušného č. j., dále ve výzvě byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce výslovně vyzván, aby uvedl, v jakém rozsahu odvoláním napadá dotyčné rozhodnutí správního orgánu

I. stupně a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. S ohledem na právě predestinovaný obsah výzvy k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014 žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, pokud výzva neobsahovala výslovný odkaz na ust. § 82 odst. 2 správního řádu a ani toto ustanovení výslovně necitovala. V důsledku tohoto dílčího závěru soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce v žalobě, tedy čtením výzvy správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014, když dokazování v tomto směru nemá pro posouzení žaloby žádnou relevanci a navíc když dotyčná výzva tvoří nedílnou součást správního spisu, jímž se neprovádí dokazování.

S žalobcovými námitkami v tom směru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vadná, neboť správní orgány rozhodovaly na základě vadně změřené rychlosti, měření neproběhlo na přímém úseku vozovky a z pořízené fotografie není čitelná registrační značka, a to vše s poukazem na to, že správní orgány neprokázaly, že radarový rychloměr byl použit v souladu s návodem k obsluze, se soud neztotožnil. K možnému vadnému změření rychlosti ve věci radarového přístroje AD9C se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „*[f]unkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Žalovaný tak zcela jednoznačně vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít. Výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.*“ S ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu lze tedy dovodit, že pokud by došlo k nesprávnému měření rychlosti vozidla či k měření na nepřímém úseku komunikace, nemohlo by k samotnému změření rychlosti ani dojít, neboť by měřicí radarový přístroj AD9C zůstal vypnutý, tj. nemohl by rychlost vozidla změřit. V daném případě ale ke změření rychlosti vozidla došlo, čímž je zároveň prokázáno, že měřicí radarový přístroj AD9C byl použit v souladu s návodem k obsluze. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu považoval soud za nadbytečné provedení navrhovaného důkazu odborného posudku č. ODP-209/2014/PŠ-TR ze dne 30. 6. 2014 ze strany odborného posuzovatele Mgr. P. Š., neboť navržený důkaz nemůže přispět k objasnění věci, jelikož soud má za prokázané, že měřicí radarové zařízení AD9C bylo použito v souladu s návodem k obsluze, tedy na přímém úseku komunikace a správně změřené rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, který je dostupný na www.nssoud.cz). K pořízené fotografii, která je součástí záznamu o přestupku soud uvádí, že pouhá fotografie není privilegovaným důkazem, ale pouze doplňuje zjištěné skutečnosti, přičemž za privilegovaný důkaz lze považovat pouze výstup z radaru, který je schopen pracovat i bez záznamového zařízení (fotografování). Soud považuje pro daný případ za klíčové to, že dne 19. 8. 2013 v 8:55 hod. změřené vozidlo tov. značky VW Passat, r. z. „X“, kdy měření prováděl policista nstržm. R. P., bylo ihned bezprostředně poté policisty zastaveno a v jeho řidiči byl zjištěn žalobce, přičemž žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem nijak nezpochybňoval, že by nebyl v daný čas na daném místě zastaven hlídkou Policie České republiky při řízení vozidla tov. značky VW Passat, r. z. „X“. Na místě kontroly pak bylo hlídkou Policie České republiky se žalobcem sepsáno oznámení (odevzdání) o přestupku (věci), na němž je popsán skutkový stav věci, které žalobce odmítl stvrdit svým vlastnoručním podpisem, aniž by jakkoliv namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, či aniž by vznesl nějaké námitky vůči obsahu dotyčného oznámení. Žalobci přitom již tehdy nic nebránilo v tom, aby důrazně namítal, jak posléze začal činit v rámci řízení před soudem, že neví, kde se

měl protiprávního jednání dopustit a že došlo k vadnému změření rychlosti. Po zevrubném prostudování spisového materiálu soud dospěl k závěru, že již spisový materiál předložený Policií České republiky zejména oznámení (odevzdání) přestupku (věci) vyhotoveného Policií České republiky dne 19. 8. 2013, č. j. KRPU-189515-1/PŘ-2013-040906-AP, úřední záznam ze dne 19. 8. 2013 Policie České republiky a záznam z přestupku z měřicího zařízení AD9C, dostatečně prokazuje, že dne 19. 8. 2013 v 8:55 hod. v katastru obce Kladruby (směr Bílina), na silnici č. I/13, žalobce s uvedeným vozidlem nedodržel maximální zákonem dovolenou rychlost mimo obec, tj. 90 km/h, když mu byla naměřena rychlost po odečtení odchylky +/-3% ve výši 128 km/h. Soud ověřil, že ve věci se po předchozí omluvě zástupce žalobce uskutečnilo dne 9. 1. 2014, v 11:15 hod. ústní jednání, o kterém byl sepsán protokol. Zástupce žalobce byl seznámen se všemi podklady založenými ve spise (oznámení (odevzdání) přestupku (věci) vyhotoveného Policií České republiky dne 19. 8. 2013, č. j. KRPU-189515-1/PŘ-2013-040906-AP, úřední záznam ze dne 19. 8. 2013 Policie České republiky, záznam z přestupku z měřicího zařízení AD9C včetně ověřovacího listu tohoto zařízení a osvědčení proškolení obsluhy daného měřicího zařízení) a v průběhu řízení byly čteny důkazy ze spisu MgMT-SČ 096942/PŘ/3794/2013/Ši, v němž jsou tyto doklady obsaženy.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce ani jeho zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nevznesli v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 9. 1. 2014 žádné námitky vůči přestupkovému jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, a ani nevznesli sebemenší požadavek na doplnění spisového materiálu o další důkazy. Při ústním jednání konaném dne 9. 1. 2014, kterého se žalobcův zástupce účastnil až po omluvě z předchozího nařízeného jednání, byla přitom dána tomuto zástupci možnost seznámit se se spisovým materiálem a s podklady pro rozhodnutí, čehož zástupce žalobce využil. Zástupce žalobce po seznámení se se spisovým materiálem a s podklady pro rozhodnutí požádal o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří k záležitosti předmětného přestupku. Podle protokolu bylo jeho žádosti vyhověno a lhůta k vyjádření se ke spisovému materiálu byla stanovena do 17. 1. 2014. Žádné vyjádření však zástupce žalobce v dané lhůtě a ani později před vydáním prvostupňového rozhodnutí neučinil a ani nenavrl doplnění spisového materiálu o další důkazní prostředky, a proto za daného stavu řízení prvostupňový správní orgán nikterak nepochybil, pokud po marném uplynutí lhůty k vyjádření se žalobce do 17. 1. 2014, kdy tedy již nikterak nebyl doplňován spisový materiál, přikročil dne 22. 1. 2014 k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku.

Soud má za to, že protiprávní jednání žalobce (přestupek) bylo dostatečně prokázáno a nemůže tak přitakat námitce nedostatků rozhodnutí co do zásady zákonnosti, neboť správní orgány při ukládání sankce plně respektovaly rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená. Nad rámec již uvedeného lze poznamenat, že sankce za prokázaný přestupek byla uložena ve spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pro ukládání sankce za tento druh přestupku. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Soud shledal, že ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem bylo ve věci provedeno dokazování. Je sice pravdou, že v protokole o ústním jednání ze dne 9. 1. 2014 není výslovně uveden jmenovitý seznam spisového materiálu a nashromážděných důkazních prostředků, jimiž ve věci bylo provedeno dokazování a na základě nichž bylo posléze ve věci rozhodnuto, nicméně soud považuje za dostačující, že veškerý spisový materiál a důkazní prostředky, na základě nichž bylo posléze ve věci rozhodnuto, byly nashromážděny k datu

9. 1. 2014, kdy se uskutečnilo ústní jednání, dále že zástupci žalobce tyto listiny byly předestřeny a byla mu dána možnost se s nimi seznámit a že poté byly shodně rekapitulovány v prvostupňovém rozhodnutí a v návaznosti na to i v žalobou napadeném rozhodnutí. Zástupce žalobce přitom při tomto ústním jednání vzal na vědomí, že může uplatnit námitky vůči jednotlivým důkazním prostředkům, což přislíbil učinit do 17. 1. 2014, jak již soud poznamenal shora. Pokud by ve věci nebylo provedeno dokazování, dle názoru soudu by ztrácelo na logice prohlášení zástupce žalobce o tom, že se do 17. 1. 2014 vyjádří k celé zaležitosti projednávaného přestupku, tedy i případně doplní spisový materiál o další důkazní prostředky, popř. navrhne jejich doplnění. Navíc zástupce žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nijak nenamítal, že před správním orgánem by nebylo provedeno dokazování, neboť podal pouze blanketní odvolání a na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání nikterak nereagoval. Již ze samotné argumentace žalobce obsažené v žalobě tak vyplývá, že prvostupňový správní orgán před meritorním rozhodnutím prováděl ve věci dokazování právě při zmiňovaném ústním jednání. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán výslovně nepoznamenal do protokolu o ústním jednání ze dne 9. 1. 2014, kterými důkazními prostředky při tomto jednání prováděl dokazování, dle názoru soudu s ohledem na výše popsany skutkový stav představuje toliko dílčí procesní pochybení, které po faktické stránce nevedlo ke zkrácení žalobcových procesních práv v takové intenzitě, aby zakládalo bez dalšího důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a v návaznosti na něj i žalobou napadeného rozhodnutí.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová